

NEW YORK TIMES BESTSELLER

BATOR

ROSE MCGOWAN

ROSE MCGOWAN

BÁTOR

SZEKTATAG. SZÖKEVÉNY. FOGOLY.
ÍGÉRETES TEHETSÉG. ÁLDOZAT.
SZEKSZIMBÓLUM. IGAZSÁGKERESŐ.

Könyvmolyképző Kiadó, 2021

Nekünk, túlélőknek ajánlom.

A SZERZŐ JEGYZETE

AZ ÉLETEM MINDIG A SZÉLSŐSÉGEKRŐL SZÓLT. Ez a könyv, a *BÁTOR* sem kivétel ezek alól. Mialatt ezt írtam, meghekkkeltek, titokban követtek, kémkedtek utánam, és ellopták a kézirat egy részét. Az életembe izraeli kémek és a legfélelmetesebb üggyédek szivárogtak be. Ezek a gonosz emberek minden pillanatban lestek rám, míg újra szembeszálltam a múltam démonaival. Annyit mondhatok, rendkívül félelmetes és veszélyes mutatvány volt, a túléléshez pedig jó stratégiára volt szükség. De nem volt más választásom, tudtam, hogy az igazság ki fog derülni.

És így is lett. Mérhetetlenül büszke vagyok arra, hogy részem van a pusztítással felérő globális leszámolásban és a szörnyek bukásában. Hiszem, hogy egyikünk győzelme mindannyiunk győzelme.

Pár éve ráébredtem: a társadalomnak hallania kell *A Történetet*, ezért elhatároztam, hogy a nyilvánosság elé állok az átlagostól eltérő véleményemmel. Elhatározásom, hogy nyíltan támadom meg a folyamat motorját: a mítoszok kitalálóit, a tébolyda vezetőit, Hollywood szentjeit. Túlságosan rég vannak hatalmon, és megúsznak minden bűntettet. El akartam érní, hogy ne lehessen szemmet hunyni a bűneik felett. Elhatározásommal egy időben voltak a választások az Egyesült Államokban, a szexizmust még nehezebb

volt szőnyeg alá söpörni. Minden egybeesett ahhoz, hogy az igazság felszínre törjön, még akkor is, ha sokan voltak, akik el akartak hallgattatni.

2017 elején, mikor még csak pár hónapja dolgoztam a *BÁTOR*-on, megismerkedtem két oknyomozó riporterrel. Pont jókor. A személyes történetem fordulatokban gazdag, mindamellet büszke vagyok arra, hogy a világméretű párbeszéd része lehetek.

Mióta elkezdtem beszélni a történeteikről, számos más túlélő csatlakozott hozzám. Minden iparág megingott, de mi, túlélők erősebbek lettünk. Mi, túlélők egyre többen lettünk, és hallatjuk a hangunkat. Nem hagyhatjuk abba; bármilyen nehéz is, még hangosabbnak kell lennünk és még kitartóbban kell nyomulnunk. Mindannyian számítunk. Mind fontosak vagyunk.

A szabadságra, a tiedre és az enyémetre.

Most menjünk és okádjunk tüzet!

RM

ELŐSZÓ

– SZAKÍTOTTÁL VALAKIVEL?

Először mérges lettem ettől a kérdéstől. Úgy éreztem, szexista, sztereotip és elszomorító. Nincs olyan szakítás, ami arra készítetne, hogy változtassak magamon. Minél több szakításos kérdést kaptam, annál jobban eltűnődtem az indítékaimon. Rájöttem, hogy mégiscsak szakítottam valakivel: veled. Veled, mint kollektívával, a társadalommal. Szakítottam a hollywoodi ideállal, amiben korábban részt vettem. A tökéletes „nő” ideális képét minden színésznő minden samponreklámban megpróbálja eladni neked, mert „ez a titok, hogyan legyél csábító, a titok hogy elérd, minden férfi téged akarjon”. Hosszú, fényes Kardashian-szerű haj, ami annyit üzen: „Tégy a magadévá, nagyfiú!” Mintha ennyi lenne az életünk, és csak erre lennének képesek.

Haj. Szakítottam a hajjal. És erre már évek óta készültem. Bele-telt egy kis időbe, hogy felébredjek az agyimosott szendergésből. Sosem szerettem a hosszú hajamat. A pasik észrevettek miatta, de közben az igazi énem eltűnt. Arra használtam, hogy eltakarjam az arcomat, eltűnjek, aludjak. És aludtam. Az igazi Rose aludt, míg a hamis Rose egyfajta bizarr életet élt, ahol azt játszotta, amit mások látni akartak.

Egész életemben rövid hajam volt. Jobban szerettem. A klasszikus filmszillagok és a punk nők, akiket legjobban kedvelek, mind rövid hajúak. Szeretek egyéniség lenni. Szeretem, ha sem nőnek, sem férfinak nem nézek ki, hanem valahol a kettő között. Az a két életszakaszom, amikor hosszú hajam volt, életem két legnehezebb korszaka volt. Akkor voltam a legelvesztettebb: kamaszkoromban, amikor étkezési problémákkal küzdöttem és később, mikor mentális problémáim voltak, amiket Hollywood hozott ki belőlem. A hollywoodi zűrzavar sokkal tovább tartott, de azért is nehezebb volt, hogy nem voltam összhangban magammal. Mindkét problémás időszak fő oka a társadalom első számú propagandamasinája: Hollywood. Azt mondták, muszáj, hogy hosszú hajam legyen, különben a meghallgatásokon döntő férfiak nem akarnak majd megdugni. És ha nem akarnak megdugni, nem fognak alkalmazni. Ez az ügynököm szájából hangzott el, aki mellesleg nő, és ez így több szinten is rendkívül problematikus. Egyszerre ördögi és szomorú. Ördögi, mert ezek a mondatok egy idősebb nőtől származnak, aki csak annak a szószólója, amit Hollywood akar. Szomorú, mert igaz volt. És ez az üzenet eljut minden nőhöz és lányhoz. Azt sugallja, legyen hosszú a hajunk, és így mi is szexisek lehetünk. Én megkaptam a üzenetet, mintha telefonon, közvetlen SMS-t kaptam volna arról, mit akarnak „a férfiak”.

Bazd meg, Hollywood! Bazd meg az üzenetet! Bazd meg a propagandát! Bazd meg a sztereotípiákat!

Ha egy Jennifer Lawrence vagy, Amerika üdvöskéje típus, akkor egyenes, szőke hajad van. Ha a gaz csábító vagy, akkor hosszú, sötét és dús. Ezek a szabályok, melyektől nem lehet eltérni. Az én hosszú hajam csodaszép volt, igazi szépségversenyzős haj. A fodrászaim meleg férfiak voltak, és én voltam az élő Barbie számukra; legalábbis ezt mondták. Nem hiszem, hogy Barbie-nak nézek ki. Inkább úgy éreztem akkor, olyan vagyok, mint egy guminő, egy szexjáték, aminek a szája helyén csak egy lyuk van. A hollywoodi

gépezet végül a férfifantázia szexuális eszközévé, játékszerévé degradált. Az összes férfi és nő azért alkalmazott, hogy rám kényszerítse ezt az elképzelt szexuálisjáték-szerszerepet, én pedig legbelül szégyenkeztem a külső megjelenésem miatt. De nem tudtam, hogyan tudnék változtatni, mert akkoriban az életem sok területén egészen elkészerítő állapotok uralkodtak.

Sok felnőtt nővel és fiatal lánnyal találkozom, akik elmondják nekem, a hajukat afféle biztonsági lepelként használják, ami mögé elrejtőzhetnek. Ezzel jómagam is könnyen azonosulni tudok, ám ugyanakkor szívfacsaró is ez a sok vallomás. Persze, legyen hosszú hajad, ha TE úgy érzed, ezt szeretnéd, de tarts önvizsgálatot! A döntésedben milyen hangsúllyal esik latba a társadalom, amely sugallja, hogyan nézz ki? Milyen százalékban befolyásol a média? És ha csak rejtőzködéssel használod a hajad, miért akarsz rejtőzködni élni és mi elől kell rejtőzned?

Mikor leborotváltam a hajam, a könnyeimmel küszködtem, viszont választ adott arra a kérdésre, amit a legjobban utáltam.

Szakítottam valakivel?

Igen, a világgal.

Te is megteheted.

A nevem Rose McGowan, és BÁTOR vagyok.

BÁTOR

BEVEZETÉS

ÉLT EGYSZER EGY HÍRES SZÍNÉSZNŐ, akit Frances Farmernek hívtak. Mindent utált a mesterséges életében. Szabad akart lenni. Frances megpróbált kiszabadulni a hírnév és a férfiak uralta hollywoodi világ mérgező légköréből, de a stúdió elkapta. Elvitték Frances egy diliházba. Bezárták őt. Semmi baj nem volt az elméjével, csak nem akart híres lenni. Ordított és az életéért könyörgött. Kegyelem helyett elvették tőle. Lefektették, megkötözték és elektro-sokkolták. Sokk. Sokk. Sokk. Újra és újra.¹ A férfierők Hollywoodban azt akarták, hogy Frances engedelmes jó kislány legyen, és úgy is maradjon. Amit meghagytak belőle, az csak egy üres váz volt, egy nő héja. Frances soha többé nem volt Frances. És mindez azért, mert nem akarta eladni magát mások szórakoztatására.

Rendkívül kevés szexszimbólum hagyta el Hollywoodot ép elmével, már ha életben maradtak egyáltalán. Hollywood utcái ki vannak kövezve azoknak a testével, akik sérülékenyek, akiket megdugtak,

¹ Frances Farmer, akit Marlene Dietrich méltó kihívójának tekintettek, 22 évesen került Hollywoodba, hatéves szerződéssel. Nyolc évvel később került pszichiátriai intézetbe. Hét évig több intézményt megjárta, a sajtóban elterjedt, hogy lobotómiája is volt. Később, 1958-tól saját műsort is kapott, amit hat évig vezetett. – *A szerk.*

akiknek hazudtak, és akiket megbántottak. Tudom, mert majdnem én is egy lettem közülük. Azt gondolod, hogy ami Hollywoodban történik, nincsen hatással rád? Tévedsz. Mit gondolsz, kik alakítják a világot? Kik mutatnak irányt, hogy ki és mi akarj lenni?

Őszintén szeretnék beszélni arról a belső betegségről, amellyel kevesen néznek szembe: hogyan és miért alkot Hollywood egy elcseszett tükörképet számodra. Hogyan látod magadat a saját szemmeddel, de valószínűleg nem a saját elmédde. Hollywood olyan mértékben befolyásolja az életedet, ahogy nem is gondolnád.

A múltamban, amikor terméként adtak el, részese voltam a tudatod módosításának. Az elmédbe férköztem. Én voltam a cigaretta, amiről a hirdető azt mondta, kell neked. Az üveg másik oldalán voltam. Figyeltelek. Tanulmányoztalak. Megszemélyesítettelek. Mindannyian ezt csináljuk Hollywoodban, a média és a reklámok is. És tudod mit? Nagyon jók vagyunk benne. Arra lettünk kiképezve, hogy tudjuk, miként adjuk el magunkat neked. Hogyan ültessük el az agyadba, a gondolataidba, a pénztárcádba, amit „mi” szeretnénk. És működik. Te is vásárlója vagy a hamis valóságnak, mindössze pár dollárért.

Az emberek, akik azt képzelték, övék vagyok, azt hitték, uralnak. Ők állnak a mítoszépítők hosszú sorának legelején, ők az újkori Biblia „tartalomgyártói”. Ők a hatalom legönzőbb, egomániás zaklatói. Még sosem voltak ennyire veszélyesek. Alig van valaki Hollywoodban – és amennyire emlékszem, nincs köztük egyetlen színésznő sem –, aki fel mert volna lázadni ellenük. Hollywood úgy működik, akár a maffia, amikor az övéit kell megvédenie. Különösen, ha az úgynevezett „övéi” gazdag, fehér férfiak. Igen, kimondtam. És az van, hogy ez az igazság. Nem én találtam ki, hanem így van. A másik hírem az, hogy az ég kék.

Azzal, hogy elmondom, ami velem történt, fényt gyűjtök. Azoknak üzenem, akik azt hiszik, Hollywood csak egy ostoba vicc: nem az. Ez egy halálos üzlet, és Hollywood ragaszkodik hozzá, hogy ő

mondja ki az utolsó szót. Azt hihetnéd, mindez olyan egyszerű, mint a nehezen megszerzett pénzt elkölteni egy esti mozira vagy befizetni a kábeltévé, hogy legyen mit nézni. Azért vagyok itt, hogy elmondjam: az ár, amit fizetsz, jóval magasabb, mint hinnéd. Az elmédde, a viselkedési mintáddal és a szokásaiddal fizetsz. Csupa olyan dologgal, amin nem lenne szabad árcédulának lennie. „Ezt-láttam-a-tévében” társadalomban élünk, és az a rossz hírem, hogy amit a tévében láatsz, születésedtől fogva meghatározza és meg is fogja határozni a mindennapjaidat. Hatást gyakorol rád, és a jövőben is hatással lesz az életedre. Még azoknak is, akik kiszálltak a hamis valóságból, muszáj ébernek maradniuk, hogy hazugságoktól és ártó üzenetektől szabadon éljenek. Mert ezek ravaszak és mindenütt ott vannak.

Az életem során, ahogy majd olvashatod, az egyik veszélyes szektából a másikba kerültem, még hozzá végül mind közül a legnagyobbba: Hollywoodba. Azért mondom, hogy ez a legnagyobb, mert Hollywoodnak a keze ér a legmesszebbre. Olyan, akár egy atombomba. A *BÁTOR* annak a története, hogyan harcoltam azért, hogy kikerüljek ezekből a szektákból, és miként szereztem vissza az életemet. Szeretnék segíteni, hogy te is megtehesd ugyanezt.

Mondhatod, hogy „eddig, és ne tovább”.

„Igent” mondhatsz egy szabadabb életre.

Megszabadulhatsz a csapdától, amit neked állítottak fel. És hidd el, felállították.

Azért írom ezt a könyvet, mert szeretnék közelebb kerülni az emberekhez, különösen hozzád. Megtiszteltetés, hogy a szavaim a tudatod és lelkiismereted részei lesznek, és hogy a gondolataim bekerülnek az elmédbe. Komolyan veszem ezt a felelősséget.

Hívhatod közszolgálatnak, amit csinálok, és igazad lesz, mert az. Hollywood egy mocskos város, ami mocskos trükkökre készül.

Ez nem egy pletykagyűjtemény.

Ez maga a valóság, úgy, ahogy megtörtént.

ELSŐ RÉSZ

ISTEN GYERMEKE

A SZEKTÁKRÓL ANNYIT: MINDENÜTT LÁTOM ŐKET.

Ha rajongsz a Kardashianokért, akkor szektatag vagy. Ha meg nézed a kedvenc tévéműsorodat és utána felmész a netre egy chat-szobába, ahol a sorozat többi rajongójával minden részletet megbeszél, akkor szektatag vagy. Ha nagy mennyiségben olvasod, böngész, követed a híreket, különösen, ha törekszel az egyensúlyra, akkor szektatag vagy. Más emberek szűrőjén át élsz. Ha vakon szavazol erre vagy arra, akkor szektatag vagy. Ha mélyen benne vagy az országod propagandájának gépezetében, szektatag vagy. Nézz körbe, és vedd észre, merre vannak a szekták, ugyanis mindenütt jelen vannak. Mindenütt ott a tömeggondolkodás és mentalitás: szektatag vagy, szektatag vagy, szektatag vagy.

Az első lépés, hogy függetlenítsd magad a szektától és ébredj rá, hogy szektatag vagy. Tudom, elvégre a két legnagyobb szektától menekültem el.

Azoknak, akik színésznőként ismernek, elmondom, az nem az igazi énem. Egy olyan valaki szerepét játszottam, aki szerepeket játszik. Beleragadtam a merev társadalmi eszmények és nemi szerepek elvárásai közé, amiket olyanok támasztottak felém, akiknek

nem is lenne szabad a közelembbe (vagy a te közeledbe) jönniük. Úúúúúgy átverték! Az életem során korábban már visszautasítottam az agymosást, de később Hollywood Gondolati Szektája rabul ejtett.

Az életem visszavonhatatlanul megváltozott, mikor pixelekké alakítottak, amiket felsugároztak egy Föld körül keringő műholdra, onnan pedig a nappalikba, hálószobákba, életekbe. Az volt a munkám, hogy egy időre levegyem a válladról a terhet, hogy együttérzést ébresszek, vagy csak, hogy bármilyen érzelmet ébresszek benned. Komolyan vettem a munkámat. Azonban, mint minden szektában, csak egy nő voltam, birtokolható tárgyként gondoltak rám. A nyilvánosság örömeire adtak el. Mélyen programozott férfiak (és nők) pénzt csináltak azzal, hogy eladták a mellemet, a bőrömet, a hajamat, az érzelmeimet, az egészségemet, a létezésemet. Nem vettek komolyan és nem is tiszteltek. Nem tisztelt a társadalom többsége, nyilvánvalóan a hollywoodi szekta sem, a keményen iparosított szent vagy ribanc komplexusával.

Képzeld el, hogy a cég, aminek dolgozol, a munkádat abban méri, mennyi ondót tudsz kivonni névtelen férfiak tömegeiből. „Mert tudod, ha a fura pasasok a filmjeidet nézve maszturbálnak, akkor csak van valami értéked.” Úgy hangzik, mintha szexmunkás lennél, ugye? Az igazság nincs túl messze ettől.

Képzeld el, hogy minden szót, ami elhagyja a szádat, majdnem tizenhét éven keresztül, nap nap után, hónapról hónapra, jelenetről jelenetre, felvételtől felvételre, valami szűklátókörű hím írt neked. Ez nincs rendjén és abnormális.

Sok időbe telt, míg rájöttem, egy másik szektában vagyok, mert túlságosan lekötött, hogy más ember legyek, ne pedig önmagam. Azzal, hogy elmondom, mi történt, magamat gyógyítom.

De kezdjük is el a lelegején!

Egy kőpajtában, egy aprócska olasz faluban, Certaldóban születtem egy vak bába segítségével. Létezik egy amerikai mondás: „Csukd be az ajtót! Talán pajtában születnél?!” Gondolom, nekem nem szükséges bármelyik ajtót is becsuknom, ha nem akarom. Előjogaim vannak. Szerintem vannak, akik már születésüktől fura dolgokra vannak ítélve, és én ezek közé tartozom.

A pajta Zoagli herceg – közismertebb nevén Emanuele herceg – tulajdona volt, aki, miután csatlakozott az Isten Gyermekéhez, ennek a közösségnek adományozta az ingatlant és a birtokot. A testvére, Rosa Arianna a birtokon élt, és ki nem állhatta az Isten Gyermekei tagjait, akik szintén ott laktak. A szüleim Rosa Arianna után neveztek el, hátha megkedveli őket. Nem működött.

Hihetetlenül csodás volt ott minden: a Firenze körüli lankás dombok, a sötét ciprusok és az ezüstösen zöld olajfák, a szőlőültetvények, a gyümölcsösök, és azok a hatalmas terrakottaedények muskátlival. Ha már muszáj szektában élned, ez a lehető legjobb helyen volt.

Jó volt ott. Fiatal korom ellenére is megláttam a táj szépségét, és tudtam, hogy rendkívüli hely. Kapcsolatba kerültem a természettel, hogy elmenekülhessek attól, amibe beleszülettem. Ennek az lett az eredménye, hogy mindig is tetszettek a formák, a színek, a világos minták, és az olasz táj egész életemben a részemet fogja képezni, jó értelemben.

A legkorábbi emlékeim között ott van egy ijesztő vénember, „Moses” David Berg, az Isten Gyermekének rettenthetetlen vezetője, a mi vezetőnk. Az utasításait rajzolt füzetekben küldte ki, amiket „Mo Levelék”-nek hívott. Bármit is írt Moses David, az úgy történt. Valahányszor új levél érkezett, az olyan volt, mintha csak az univerzum ura szólt volna hozzánk. (Olyasmi, mint a stúdió vezetője Hollywoodban.) Gondolom, mivel önjelölt próféta volt, Moses David a Szatírok Királya lett. Ám ezt akkor még nem tudták mások. Páran sosem fogják megtudni.

Sok szőrös lábra emlékszem, férfiakéra és nőkére, mint a rajzfilmekben, mikor a felnőtteknek csak a lábait látod, mert gyerekként az van a látószöggedben. Sok éneklésre, imádkozásra, tapsolásra és csettintésre emlékszem. Igen, csettintésre. Azt mondták, maradjak a földön ülve egész nap, amíg meg nem tanulok csettinteni, különben Isten nem fog megtanítani autót vezetni, ha betöltöm a tizenhatot. Fogalmam sem volt arról, hogy mi az a tizenhat vagy a vezetés, viszont már akkor sejtettem, a csettintésnek nem sok köze van ezekhez.

Egy éjjel egy kísértetnek látszó nő fehér köntösben bejött a szobába, ahol aludtam. Olyan volt, akár egy árnyék gyertyával – nem volt áram. Vihar tombolt odakint, és emlékszem, ahogy a faredőny neki-csapódott azt öreg üvegablaknak. Félttem, hogy be fog törni az ablak, de jobban lekötött a fehér ruhás nő, aki leült a lábamhoz. A szél át-süvített a téglák közti réseken, és alig hallottam, mit beszél. A szél elhalkult, ő rám meresztette a szemét, és így szólt:

– Beengeded Istent a szívedbe?

Felültem, ránéztem, jól meggondoltam, és megráztam a fejem.

A nő összecsiszte a lábamon a bőrt és megcsavarta. Elhatároztam, nem fogok kiáltani, mert tudtam, mit akar. Megbüntetett, mert elutasítottam. Fizikai megtorlás, pofon és fenekelés, végtére is: „Aki a vesszőt kíméli, fiát nem szereti.” Még erősebben megcsípett. Beleharaptam az ajkaimba belülről, hogy ne sírjam el magam. Visszanéztem rá csendesén, dacosan.

A nő ismét megkérdezte, ezúttal németül:

– *Hast du Gott in dein Herz gelassen?*

Újra átgondoltam, és azt válaszoltam:

– Nem. Ma nem. Próbálja meg holnap!

Pofon vágott. Keményen.

Már olyan fiatalon is úgy gondoltam, ha meghívom őt a szívembe, azzal az ő Istenüket engedném magamba. Úgy már nem az én Istenem lenne, akit nagyon is komolyan védelmeztem. Az ő Istenük

kegyetlen volt. Amikről prédikáltak, számomra értelmetlen volt, a cselekedeteik nem voltak összhangban a szavaikkal. Nem akartam abban a valóságban létezni.

Később a húgom, Daisy, arra bátorított, hogy mondjak igent, úgy könnyebb lesz nekem, de én inkább a büntetést választottam. Ahogy a nevem is mutatja, meglehetősen tüskés vagyok, bezzeg a testvérem egy apró, aranyhajú, édes gyermek volt. Sokszor csak bámultam és azon tűnődtem, hogy tud ilyen lenni, és miért nem látja, mi zajlik körülötte. Fura volt ezek között a falak között felnőni, ahol azt sulykolták belém, nem illek a külső világba, de én tudtam, ide sem tartozom.

Mikor a nő vagy más nők és férfiak – mind idegenek – visszatértek következő éjjel vagy az azt követő éjjel, mindig ugyanazt választam:

– Nem, nem engedtem be Istent a szívembe.

Pofon.

Egy éjjel hallottam a nő német suttogását, és ahogy a lábával dobantott egyet a padlón. Tudtam, hogy megint fájni fog.

– Nem.

Pofon.

Mikor elment, észrevettem, hogy otthagya a Bibliáját a matracomon – minden gyerek vékony narancssárga vagy kék műanyag matracon aludt. Eldugtam a Bibliát a polc mögé. Mindennap kitéptem belőle egy újabb lapot, egy kis darabot a számba vettem, körbeforgattam, az egészet pépes golyóvá változtatva. Aztán ezekből a kicsi Biblia-golyókból apró állatokat készítettem. Elrejtettem őket a szekrény mögé, és ha csak szerét ejthettem, meglátogattam őket napközben. Ezek voltak a játékaim: egy rész nyál, egy rész Jézus.

Azt gondoltam, ha szó szerint megemésztem az Istenüket, akkor talán azt tudom majd válaszolni, hogy: *Igen, beengedtem*. Talán akkor felhagynak a büntetéssel.

A csattanások, lökések azt sugallták, nem lehetsz tökéletlen. Nagyjából négyéves koromban volt egy szemölcs a hüvelykujjamon. Ott járkáltam egy hosszú folyosón, mikor kinyílt egy ajtó. Emlékszem a nagy fényességre és a felreppenő porcicákra. Egy bozontos, szőke hajú férfi felemelt, ránézett a kezemre, és azt mondta:

– Mindenben a tökéletesség számít.

Felkapott egy borotvapengét, és egy vágással levágta a szemölcsöt az ujjamról. Kacsintott, ahogy lerakott engem.

– Mindenben a tökéletesség számít – mondta újra, és becsukta az ajtót, engem pedig a folyosón hagyott.

Annyira meg voltam lepődve, hogy nem is sírtam. Vér futott végig a kezemen, és mindent összecsepegtettem. A vér végigfolyt az ujjaimon. A piros különösen szép szín. Akárcsak a kezem, én is el voltam zsibbadva. Tudtam, nem érdemes reagálnom, mert egyrészt ezt várják el tőlem, másrészt, lehet, van valami ebben a tökéletesség dologban. Odébb sétáltam.

Ez a folyosós támadás beindított egyfajta gondolkodást, ami éveken át piszkálta az agyam. A tökéletesség, mint önvédelem. Azt gondoltam, ha elég tökéletes vagyok, akkor rendben leszek. Ha elég tökéletes vagyok, akkor békén fognak hagyni, és senki nem akar majd bántani.

Onnantól annyira tökéletes akartam lenni, amennyire csak lehetséges, mert nem tudtam, mi lesz, ha nem vagyok az. Rettegtem attól, hogy bármilyen formában is más legyek. Biztos voltam benne, hogy bármilyen hiba bukásra ítéltet. Ám először rá kellett jönnöm arra, hogy mik a hibáim. Itt kezdődött az, hogy kemény vagyok magammal és kívülről szemlélem magamat. Mindennap alaposan átvizsgáltam a kezemet és a lábamat, hogy biztos legyek benne, nincs rajtuk semmilyen kinövés. Nem emlékszem rá, hogy lettek volna tükrök a szektában. Később, mikor egy olyan kultúrába kerültem, ahol a külső nagyon számít – Amerikába, aztán Amerikán belül Hollywoodba –, meghasonlottam.

A vicces az egészben, hogy ez szöges ellentétben állt azzal, amit a szekta közvetített felénk a tökéletességről, vagy amiről apám prédikált nekem és a testvéreimnek, vagyis hogy semmilyen körülmények között ne fejlesszük az egónkat. A belső fejlődésünkre, a lelkünk és intellektusunk pallérozására koncentráltunk. Gondolom, testileg úgyis tökéletesnek kellett lennünk, de a példamutatás kedvéért alázatot gyakoroltunk? Ezt sosem értettem. Csak azt tudtam, hogy nem szabad magamról jó dolgokat gondolnom. Isten megbüntetne, ha azt hinném, nagyszerű vagyok.

Gyerekként egyszer sem mondták nekem, hogy intelligens, okos vagy szép vagyok. Nem tudom, az milyen érzés. Sosem mondták, hogy bármire képes vagyok, amit csak akarok. Azt mondták, Isten szemében egy senki vagyok. Azt mondták, ribanc lesz belőlem. Azt mondták, mocskos vagyok. És bár tudtam, hogy tévednek, ezek a szavak még mindig fájnak.

Emlékszem rá, kicsi koromtól kezdve dühös voltam, mert senki nem hallgatott végig, mert gyerek voltam. Nem volt fair. Utáltam, hogy kicsi vagyok és gyöngé. Végignéztem az embereket az Isten Gyermekai között, és azt gondoltam, *Hisz ezeket a dolgokat, amikről beszéltek, én két egyszerű lépésben meg tudnám oldani, ha ti, felnőttek meghallgatnátok*, de senki se figyelt rám. Mert kislány voltam. Ez primán előrevetítette az életemet. Szakadárnak születtem – nem az ellenkezés kedvéért, hanem mert ha úgy látod a dolgokat, amilyenek valójában, miért ne javítanád meg őket? De nem hallgattak rám. Csak leültettek a gyerekek asztalához. Pont, mint évekkal később Hollywoodban. Végül is csak egy kislány.

Az egyedüli barátaim az Isten Gyermekleinél eltöltött idő alatt a bátyám, Nat; a házi bárányom, Agnello és egy öreg, ősz hajú paraszt, Szagos Fernando voltak. Szagos Fernando rendkívül gyanakvó volt a fürdéssel kapcsolatban. Szinte harapni lehetett a büzt körülötte, olyan átható szag lengte körül. Valahányszor a közelemben volt, a számon át kellett lélegeznem. Egy nap hallottam, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szagos Fernando kiabál. Az apám és pár másik tag megragadta a kezénél és a lábánál fogva, és bedobták a folyóba. Szagos Fernando legnagyobb meglepetésére a bőre nem olvadt el.

Szagos Fernando elvitt minket Nattel egy öreg pajtájába. Kifakult Playboy magazinokat mutatott nekünk és romlott Kit Kattel etetett. Micsoda jutalom volt! Kíváncsi voltam azokra a nőkre a magazinokban. Nem volt szőrös a lábuk. Ez összezavart. Imádtam az avas Kit Katet. Jobb szerettem az édességet, mint az ő Istenüket.

Cumiból etettem a barátomat, a kis bárány Agnellót, és segítettem gondját viselni. Ő volt az első háziállatom. Egy este a hosszú asztalnál, amikor beleharaptam az ételbe, egy gonosz arcú, vékony nő, középen elválasztott hajjal, elkezdett nevetni. Többen szintén így reagáltak, és hamarosan már mindenki nevetett. Nem értettem, mi olyan vicces, míg meg nem mondták, hogy Agnellót tálalták fel azon az estén. Rájöttem, a háziállatkámat etették meg velem. Ott ültem megsemmisülve, és az asztalnál mindenki rajtam nevetett. Lenyeltem a könnyeimet, és csak elutasítást éreztem ezek iránt az emberek iránt, ami végül tiszta gyűlöletté kristályosodott, ahogy a démoni arcukra néztem. Volt egy jellegzetesen kegyetlen vonásuk: élvezték, hogy elbizonytalaníthatják a fiatalabb tagokat. Ők mind szeretik Krisztust, ugye? Azóta nem ettem bárányt.

Mérges lettem. Haragudtam az egyre halmozódó igazságtalanságokra. Mérges voltam a szabályokra, amelyek önkényesnek tűntek, és azok is voltak. Úgy döntöttem, a legjobb az lesz, ha felgyűjtök mindent. A bátyám egy nap elhatározta, felgyűjtja a magtárat. Ő is dühös volt. Én is ott akartam lenni, így utánaszaladtam segíteni. A pajtában voltunk, mikor a bátyám előhúzott egy doboz gyufát. Elkezdte meggyújtani a szálakat, és egyesével rápöccintette őket a szénára a kőpadlón. *Huss!* Lángra lobbant a széna, és a tűz a mennyezetig ért. A tető nádból volt, és elkezdett pattogni feletünk. Megpróbáltam eloltani a tüzet a lábammal, de túl kicsi voltam és már túl késő volt. Ha tudtam volna, hogy mondják *bazd*